

ærede Medlem mig fuldstændig Ret i den Bemærkning om den Ting, jeg gjorde forleden, og det glæder mig, at det ærede Medlem nu maa give mig Ret (*Martin Madsen Halsted*: Nej, aldrig i Evighed, det er der vist ikke mange her, der gøre.) Jo, det er virkelig saaledes efter det ærede Medlems egen Tilstaaelse, at Forholdet mellem arbitrær Straf og Krigsretsdom er, som Forholdet i gamle Dage var mellem Varde Galge og Riber-Ret. Det er aabenbart, at det er det rigtige Forhold.

Det ærede Medlem paaberaaber sig i det hele sin store og mangeaarige Erfaring som militær. Han har bl. a. gjort Erfaringer med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt de menige Krigsretsdommere og Underofficerer, der ere Dommere i en Krigsret, kunde sidde ned eller skulde staa op, og han sagde, at det var en fuldstændig Misforstaaelse, at de ere nødte til at staa op. Nu er det oplyst her, at selve Krigsretsartiklerne fra 1683 paabyde, at de skulde staa op. Jeg ved ikke, hvilke Erfaringer det ærede Medlem for Odense kan paaberaabe sig, men jeg har for Københavns Vedkommende talt med en Række menige og Underofficerer, der have været Dommere i Krigsret, og de have udtrykkelig fortalt mig, at man den Dag i Dag staa op i Krigsret, og at det hører til de sjældne Undtagelser, at det ikke sker. Det forekommer, naar en Krigsretssag trækker ud i en eller flere hele Dage, hvor de vedkommende ligefrem vilde synke sammen af fysisk Udmattelse ved at staa op. Saa har man som Nødmiddel derimod sat Stole frem for dem. Men det er faktisk, det fortælle Folk, der her i København for faa Aar siden have siddet i Krigsret, at de menige og Underofficererne endnu fremdeles staa op.

Maa jeg fortælle det ærede Medlem, hvordan det gaar til ved den Krigsret her i København. Det gaar saaledes til, at de menige, der skulle indtage Sæde i den, kommanderes op og vente udenfor paa Gangen, udenfor det Værelse eller den Kasernestue, hvor Krigsretten skal holdes, og naar Klokken er slaaet, og Krigsretten skal sættes, kommanderes de ind i Stuen. Officererne ere i Forvejen gaaede derind, og der have de siddet og snakket lidt om Sagen, men de andre staa ude paa Gan-

gen og kommanderes saa paa Klokkeslet ind, hvor de stille sig ret op bag ved Officererne. Derefter kommanderer Præsæs: „Rør“ til dem — det have Øjenvidner fra de allersidste Aar fortalt mig. De faa altsaa Lov til at staa „rør“, det er den eneste Bekvemmelighedstilladelse, der gives. Jeg tror ingenlunde, at det ærede Medlems Fortælling om, hvordan det gaar til ved Krigsretterne, stemmer med Virkeligheden.

Det ærede Medlem for Odense brugte i den Tale, han nu holdt, følgende Udtryk — jeg skrev det ordret op —: „Det er ikke muligt at sammensætte en Krigsret saaledes, at man kun dømmes af overordnede.“ Jeg vilde ønske, at det ikke var muligt, men desværre har det vist sig at være muligt. Her er et Spørgsmaal, hvor jeg ogsaa vil henvende mig til den højtærede Forsvarsminister. Ved den berygtede Krigsretsdom i Aalborg i Sommer blev en Mand af Underklasserne, Hornblæser Larsen, dømt af en Stabskrigsret, ikke af det, man kalder en simpel Krigsret, men en Stabskrigsret, det vil sige en Krigsret, hvorfra netop Underklasserne vare udelukkede, nemlig 2 menige, 2 Korporaler og 2 Sergenter. Jeg vil i den Anledning spørge den højtærede Forsvarsminister, om dette er lovligt. Jeg ved nok, at det skal være Coutume visse Steder, at Krigsrets-sager, hvor baade Underofficerer og Officerer ere implicerede, i hvert Fald den ene Part indirekte, føres for saadanne Stabskrigsretter. Men det er neppe lovligt; jeg vil i alt Fald gerne have lidt nærmere Besked derom, i hvert Fald er denne Underofficer i Aalborg bleven dømt af en Krigsret, hvor der ikke sad en eneste Mand af Underklasserne, men kun Mænd af de militære Overklasser. Det er et Faktum. (Afbrydelse af *Martin Madsen Halsted*). Ja, der er saa mange Ting, som det ærede Medlem ikke kender til. Det ærede Medlems Erfaringer fra hans Militærtjeneste synes overhovedet at være noget forældede. Det er jo adskillige Aar siden, det ærede Medlem gjorde disse Erfaringer. (*Martin Madsen Halsted*: Det er sandt). Ja, det er sandt. Naar f. Eks. det ærede Medlem taler om Drikkeriet, der i Regelen er Skyld i Forseelserne, og taler om det paa en Maade, som om Drikkeriet er ret almindeligt, maa dertil siges, at det